

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE

Hetfő

136. szám.

Pest, augusztus 21. 1849.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethetni csak a kiadónál országúton Kunewalder házában, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házhozhordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadjunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyeért 3 kr. peng. p. fizetünk.

Legujabb nagyfontosságú hír!!

A római sánczok be vannak véve. Ez örvendetes esemény hírét ma déli 2 óra után hozá meg gr. Chotek mint futár, — Holnap bővebben.

Pest aug. 21.

Ma volt a legviharosabb ülés, a parlament megnyitása óta.

És mint közönségesen szokott lenni a legnagyobb többség lármázott, tapsolt, dörömbölt, eljenezett, s több kiült, hogy azt sem tudták miről volt a szó; mert midőn arra került a sor, hogy határozatot hozzanak, a hány ember volt, annyi féleképen kívánták a kérdést feltételni.

Mindenek előtt egy futólagos tekintet viszonyainkra, s kérjük az olvasót, venné figyelmébe a következő tényeket.

Tény az, hogy az osztrák ministerium Magyarország ellenében a legellenségesebb indulattal viseltetik. Ezt olvassuk a bécsi ministerialis lapokból, halljuk naponként a szószékről.

Ezen ellenséges hatalomnak tudjuk főczélja az, hogy a magyar had- és pénzügyet kezeibe kerítse, melly célja ellérésére minden alattomos

s nyilvános eszközöket fel is használ. A többi közt még mai napig is folytonos correspondentiában van a magyar hadi commandókkal, s még ez előtt tán tíz nappal kellett a magyar hadügyministernek eziránt, mint tudomásunkra jutott, a bécsi ministerium előtt tiltakozni.

A mi a sorkatonaságot illeti, hogy közöttük számosan vannak, kik a régi rendszert visszahajják, az igen természetes, sőt azon rendszer-nél fogva, mellyben neveltettek, azt tőlök oly különös rossz neven venni nem is lehet.

Illy körülmények között tegnap éjjel Szentkirályi Mór, királyi biztos, megérkezik ama szomorú hírrel, hogy az osztrákot a magyarok megkezdtek, de visszaverettek.

Az olvasó elképzelheti, minő leveretést okozott ez. — Mellé kell adni az oppositio azon rettenetes vádját, hogy a ministerium valaminek az országgyűlést megelőzőt hónapokban semmit sem tett, úgy az ülés óta, daczára roppant majoritásának, semmi komolyabb nem történik.

Ki az, ki szive mélyéből ilyenkor el ne volna keseredve. — És a többség jónak látta, egy szónoknak teljes elkeseredettségében kimondott szavát felkapni, s abból egy oly parlamenti kravallt mesterkélteni, millyennek párja a történelemben is ritka.

A kamarában ülés előtt a csarnokban, s a melléktermekben mindenféle csoportulások alakultak.

Beszéd tárgy a tegnapi csata. — Reggel négy órakor kezdődött volna az ütközet. — Bakonyi ezredes első volt a megtámadásban, s már vagy kétszázadmagával fenn is volt a sánczokon, de hátulról semmi segílyt nem kapott, sőt még az ágyuzás is megszüntetvén, a derék ezredesnek természetesen vissza kellett vonulni.

A történetnek illy alakban lett előadása nagyserű hatást tett. —

Ha a dolgok ezen alakban fogtak volna megvalósulni, a ministerium nem fogott tovább élni, mint a míg a hivatalos s kimerítő tudósítások megérkezendnek.

És nemcsak azért, mert a szerencsétleneknek mincsem barátja: hanem különösen azért, mert az első tábornak milkénti szerkezete egyike azon indiciumoknak, mellyből a ministerialis politika czél-szerűsége vagy hasznavehellenessége kitünhetik.

Zakó István bács megyei követ az ülés kezdetén kéré a házat, méltóztatnának egy bizottmányt kirendelni, melly vizsgálat alá venné, mint történt a támadás, s ha valjon a veszteség nem valamelylyik vezérnek hibájá által okoztatott.

Perczel Mór szónoklatában keményebb kifejezéssel élt, s előre bocsásván ismert körülmé-

nyeink némi rajzolatát, oda nyilatkozott, hogy azon támadás elrendezésében, vagy a rendezés kivitelében árulásnak kellett történni.

E kifejezés bírálata hozta ki az időt egészen délután három óráig.

És azt gondolja tán az olvasó, hogy kimondatván a controversus szó, a többség tömegben állott fel, s protestált? nem. A szó meglehetősen hatás nélkül hangzott el. Még az elnöknek sem jutott eszébe az ellen kifogást tenni, annál kevésbé gondoltunk arra, hogy a szónokot rendre kellene utasítani.

És még is, mi minden következett e gyanúsító szóból.

Kossuth, Batthyáni, Szécheni, Mészáros egyenkint rohantak a szószékre. — És merjük állítani, hogy minden, de minden erejüket az utolsó igelen kimerítették csak hogy a szónokot leverjék. —

Azt mondtuk minden erejüket. Kossuth három négy ízben az ingerültség legmagasb fokán szólt, vonásai dultak voltak. Batthyáni és Mészáros fenyegetöztek — s kinyilatkoztatták, ha a ház a ministeriumnak u'ra rögtön bizalmat nem szavaz, ők lelépnek, s hogy hónap ministerium nincs! —

Kossuth egy bizottmányt kért kiküldetni, melly előtt Perczel Mór adná elő azon vádat, mellyel a szószékből a katonaság ellenében szórt. —

Ezen indítvány miután azt a többi ministerek nem pártolák, daczára annak, hogy az első megemlítéskor a nagy többség azt zajos pártfogásával magáéva tette, később mégis elmeleltetett.

Batthyáni azt kívánta: mondja ki a ház, hogy Perczel Mór kifejezését rosszalja. — E kérdéshez a ministerium lételeét hozzá kötötte.

És a rosszalás kimondatott.

Most arra került a sor, hát ha Perczel Mór szavait bebizonyíthatja? Az az küldjenek ki bizottmányt, mint Kossuth indítványozta.

Erre Deák Ferencz megmutatta azt, hogy bizottmány kiküldésének helye mincsem. Perczel Mór adja be adatait a ministeriumnak.

A minister még ebből is cabinetkérdést logikázott ki, a mennyiben azt állította, hogy Europa szerte, mindenütt az illynemű vádak elfogadására a kormány szokott megbizva lenni, s ellenkező csak akkor történik, ha a kamarának a kormányban bizodalma mincsem.

Szép kelepce — Kossuth indítványoz valamit s arra Deák azt feleli, hogy az egész világon egy illy indítvány elfogadása bizodalmatlanságot fejez ki a kormány ellen.

A bizottmány elmaradt. Perczel elléltetett, kihallgatás nélkül.

A jelenet egy új „törpüljön le a minoritás” volt. — Tribunal egy szónok ellen! — Igaz,

hogy később ezt a tribunal ugyancsak meggyengíték értelmében, de ez így szokott lenni. — Először törpüljön le, másodsor tribunál, melly előtt ha tetszik az illető megjelenhet, később majd meg kell jelennie, ismét később pedig eljő a guilotin-system.

Igy szokott az lépcsőnkén bekövetkezni.

A mai ülés nyilvános indicium arra: hogy Magyarországon vannak, kik pusztán tárcza-kérdésért, midőn annak elvesztésére a probabilitás úgy áll, mint 1:10hez, már az első lépésnél a terrorismus legotrombább rémeihez kénytelenek folyamodni.

E tárgyról temérdek mondanivalónk van. Tán holnap elmondjuk erre vonatkozó eszméinket, ha csak mint több ízben történt, a sebesén rohanó események holnapra, már nem más tárgyat fogunk tollunk alá bocsátani.

Pest aug. 19.

Ha Marins vagy Camillus úgy láttak volna a haza megmentéséhez, mint a mi minsteriumunk, — nem adózhatott volna neki diadal-ivekkel s babérral az igazságos Róma; mert a diadal-ivek alatt híhetőleg a gallusok rabló-hada vándorolt volna be.

Rendkívüli vész között, forradalmi állapotban a hon megmentésére legsikeresebb mód a közlekedés felhasználása.

Hogy pedig most, midőn új szabadságunk még csak a régi zsarnok-rendszer megdöntésében, nem pedig egyszersmind körülbástyázott függetlenségben is áll — még mindig forradalmi állapotban létezőnk — senki sem fogja tagadhatni.

Országunk egy remek mű, mellyet, sok műkedvelő szeretné gyűjteményébe sörözni — s oltalmat idegen nemzetek sympathiájában, kik saját lételük kérdésével bajlódnak — hiában keresünk.

És épen azért, mert ömerőnkre vagyunk csupán szorítva — fenállásunk egyetlen garantija a mindent áldozni kész közlekedés, s a kormány-nak és nemzetgyűlésnek kötelessége volna ezt minél magasabb fokra potencirozni.

Ámde uram fia! hogy állunk e tekintetben?

Ministeriumunk sok tagjai nagy érdemmel bírnak — kétség kívül, régi rabságunk lánczai összetépésében, — ámde erejüket ez élet-halálra vitt csatában elveszték, s abból a kivívott szabadság biztosítására mitsem tarthatának meg.

Felderült reánk az új nap, ámde az éjnek bajnokait — a setétség leküzdőit reggel álomba merülve találtuk.

Az ifjú elemekből összeállítandott nemzetgyűlésnek lett volna feladata felébreszteni a szunyadókat, rugóul szolgálni a gyengült erőbnek, s miként hatalmas vizárnak mozgásba hozni a státus-igazgatás nagyszerű gépeit.

Miként felel meg ez hivatásának? megmondá Lucanus még Krisztus előtt: „stando stetit, cubendoque recubuit.”

Egy falka gulyáshúsevő táblabíró, — egyen-hány tucsat urbéri bonificatiót féltő földesúr —

egy rakás pihent közhivatalnok — s bonbono. dandy között, homocopatic felosztva a democra elem kevés egyéne, — ez a nemze:gyűlés, melly nagyobbbrészent a közös hon nagy tűzhelye helyett önérdéke konyhájához hord tüzelni forgácsolót.

S ha néha egy kissé dörömbötni kedve jön, és egyik, vagy másik minister csendet kérő szende pilanatására nesztelen lethargiába süllyed.

És így alusznak versent kormány s nemzetgyűlés mig körülök csatazaj riad- s belháború lármaharangja szól.

A középpont ifjú népe, melly a tetszhalottakat tán megpróbálná fölrázni álmukból, mellyben az átalakító Marciusnak lelke Pesten Pozsonyban, s Bécsben egyaránt élt, és él most is — mellyet némelly teins karok és rendek bezáratásra érdemesítettek — a harci dob legelső perdülésére elrohant, éltét vive gátul a lázadók rohanása ellen.

Mi csoda hát ha a kormány s nemz egytűlés a hon megmentésével oly álmosan vesződnek, mint az angol parlament a kutyaadó fölemelése iránti törvényjavaslattal.

Másfél hó hiába, üresen elszalasztva, vakmerőn elvesztegetve, most nagyobb teher mint millyet árva lelkünkre venni bátorkodnánk.

Megyeiek ott a provinciában! gondolatok e midőn hallottátok a megajánlott haderő híret, s hévvel nyultatok köszörfült fegyveréitek után, — hogy még egy hó mulva is gyáván otthon keltelessétek vesztegelnetek?

Gondoltátok e hogy, képviselőitek aug. 19-én még a felett sem lesznek tisztában, valjon pantalon, vagy dolmányba öltöztessenek e benneteket a hon megmentésére?

Gondoltátok e hogy gyermeknevelési törvényekkel vesződtek követéteket midőn a déli szél házatokra a nem távol lázadás gyújtó szikráit szórja?

Gondoltátok e midőn hadügyministerünket olly túmódjára keresték az Els és Pó harczosai közt, midőn megjöttekor olvastátok magyar születését, viseletét, s magyar lelkületét, gondoltátok e hogy ez az egyetlen (?) magyar minsternek való katona német bugyogóba dugat, osztrák zászló alatt sváb commandóval fog vezetetni a harczba benneteket?

Gondoltátok e mikor a bizalom-szavazó deputatiókat tucsat számra küldöztétek ide, hogy ugyanazon ministeriumnak bennetek még csak annyi bizodalma sem legyen miként lelkesedétekre bizva e hon megmentését — annak szabad működési tért engedjen: miként el ne higye hogy ha Trézianak meg tudtátok e hont tartani, annyival inkább megtartandjátok magatoknak.

Gondoltátok e hogy avagy csak eszébe jusson . . . e ministeriumnak, hogy ti e hont csak németül menthetitek meg?

Engedjete meg, mi soha illy vétkes feltévésekkel a képviselőházat s a kormányt sérteni nem mertük volna.

Mi azt gondolók, hogy a ministerium midőn kikiáltá hogy a haza veszélyben van, nem foglatolgatni s törtszámozni, hanem enged tért s módot a magyarnak, megmutatni miként nem áll hátrább honszerelme Carthagoénál.

Közlekedés menti meg a hazát, s ezt most törpíteni, annyi mint a hon lételével vakmerőn játszani.

Hanem azért ministerek calculálatok és okoskodjatok: csak hogy ha az ellen egyszer Budán talál lenni, hiába fogjátok mondani: noli turbare circulos meos.

Berkes.

Ó-Becse, aug. 12. 1848.

Négy napot töltöttünk Török-Becsén, nyugtalansággal teljeset. Török-Becsének fekvését, valamint az egész tábor helyét legczélzárubb leend egy alkalmas földabroszon megtekintetnek; most csak annyit jegyzek meg, hogy Szolnoktól menve a Tiszán elsőben Ó-Becsét érjük a jobb parton, többnyire rác-lakosokkal, — utána mintegy két órányira fekszik Török-Becse a bal parton, csinoskölsejű város harmadrészben magyar lakosokkal. A főtábori hely Ó-Becse; e körül fekszenek: Földvár egy és fél órányira; Szent Tamás két órányira, mindkettő a rácok hatalmában a legujabb idők óta; ezek után nyulnak el mintegy 12 mf. hosszú vonalban a római sánczok.

Fentebbi levelemet 8-dikáról irtam; a következő nap délutánján — az őrnagy szállása előtt állott az egész zászlóalj, midőn valaki a tiszapart-ról bekiált hozzánk, hogy Borjas nevű magyar falut a rácok felgyújtották. E hír méltó ingerültséget okozott, molly egyetlen kiáltásban tör, ki, hogy tüstint menjünk a rácok ellen. Az őrnagy megígérte, hogy egy századot kiküld, s eltávozott, — néhány perca mulva visszatérve azon rendeletet adá ki, hogy a 11-dik század rögtön induljon Borjas felé. E rendelet általános éljennel fogadtatott; mi a 2-dik század emberei büszkék valánk, s örültünk a szerencsének, hogy elsőik lehetünk a vadráczok szemébe nézhetni; társaink bánatos s némileg irigy szemeket vetődék ránk, hogy velünk nem jöhetnek. Néhány pillanat alatt készen valánk, s zene kíséretében indultunk, mondhatom magasan feldobogó kebellet, mellyet harcziás bátorság szintűgy, mint halálos boszúvágy emeltek. — Vezetőnk a városon kívül egy erdőszélbe vezetett, hol egyúttal a tábori jelszavakat, s utasításainkat is kiadta. Ez utasítások szerint említett helyen kelle egész éjjel maradnunk — a rácok netáni beütését meggátolándók. Gyönyörű éj volt, a hold teli fényben világolt felettünk — de a szép éjben veres lángokban égtek szegény magyar testvéreink háza! Mententünk nem lehetett, mert a Tisza túlpártján elrejtet ágyútelepekből folytonosan tüzeltek át a rácok. Reggel felé a tűz elhaavadt s mi hazatértünk. Ekkor tudtuk meg, hogy a Ferencz-Károly ezred magyar vitézei vannak iadulóba Borjasra, hogy a megfutamodott lakosok megmaradt javaikat elhordhassák. Ezek el is mentek, — az ellenség a mint megpillantá, ágyúzni kezdett; de a derék katonák a házak födözete alatt a Tiszaparton felállított sánczba menekültek, mellyet korábban a lakosok készítettek önvédelmükre, s innen puskáz-tak át a rácokra, kik többnyire gatyában vannak, s mintegy 4—5öt megöltek közülök, közülünk csak 2 csakó lövetett keresztül. E derek vitézek bá-

torsága helyre hozta, mit Rohonczy a csongrád-megyei Nemzetőrség parancsolnoka elrontott. A mint ugyanis hírdül hozatott, hogy a rácok átjöttek a Tiszán, Rohonczy azonnal oda küldetett, — de rossz helyre vezetvén seregét, hol a Tisza és egy nádas közt az ellenség minden lövéseinek ki volt téve, megjed, s a helyett, hogy a lövés körén kívül felállított volna seregét, hol mindaddig kellett vala maradnia, míg a borjasiak, mindenökre összeszedve, eltávozhattak volna vele, — rögtön visszatért T. Becsére, mit látván a lakosok, hogy a bizonyos halák elkerüljék, seregestől mieink utánna. — A rácok látván a csapat elvonaltát, átevezték s a falut két oldalon meggyújták de szerencsére, mintegy 18–20 ház éget el belőle; a szegény lakosok utána való nap a mi megmaradt mind elhorták. —

Csak egy kissé körül kell tekinteni e vidéken s látni lehet, mikép a nép rendkívül fanatizálva van főképp pápai által; a toronai, bácskai s falvak s városokból seregestől mentek nők férfiak s leányok részint a római sáncokba, részint a csuroghi táborba, melly amazok szomszédságában van. — E hó elején a csurogiak a t. becsi gulyát elhajtották, de olly kikötéssel hogy a magyarok marháit visszaadandják; a magyarok két követet küldtek, a csúcsok mindkettőt letartották s maig is fogva tartják.

Az éjeket többnyire mint őrcsapatok a városon kívül töltök szabad ég alatt, s erdők, kukoriczák s kenderföldekben czirkáló csapatokat bocsátottunk ki. 10-dikén éjjel híre jött, hogy a rácok — valamit machinálnak; jó készüléttel kimentünk két század; menyörgés s esőzuhogás közt állottunk őrhelyeinken; 12 óra tájban egy nagy csapat jött; az őrk megállítják s ki vagy-ot kérdeznek, mire válaszul nyerek: becsületes magyar emberek, oda mentünk s két Ferenczkár. ezredbeli közvitéz néhány derék szentesi lovas nemzetőrrel 900 birkát hajtottak, miket a rácoktól vettek, el a juhászokat is fogva hozták; de nem gyilkolták meg kannibali kegyetlenséggel mint a fentlebbi kérelemben említett juhászt a rácok.

Te nap városzerte riadót doboltak; a huszárok mint a villám vágattak; okát kérdeztük, nemeltyek azt mondták, hogy a rácok a hadügy-ministert akarják elfogni, ki Becskerekről visszajöendő volt. Egyszerre talpon voltunk — elszántan bármilly csatára, megmentendők kedvelt ministerünket. Egy kis tréfa volt, de a mi jelen időkben igenis valószínű. Tisztekedni mentünk, hol a derék minister lelkes beszédet tartott hozzánk.

T. Bécsen voltak voltak a csongrádi gyalog és lovas nemzetőrök, számra mintegy 1300; 4 compania sorkatonaság a Ferencz-Károly-ezredből; mintegy 30 huszár. E táborhely az ó-becsei és becskeréki táborokat összeköttetésben van.

11-diki éjjel három nőt fogtunk el férfi ruhába öltöztet, kik mintegy 60–70 darab marhát hajtottak a rác tábor felé. A foglyok őrizet alatt vannak; a marhákból 4 darabot kaptunk s már hármat föl is emésztettünk. — Ugyancsak t. Bécsen egy kereskedőt legényével együtt fogtunk el, kik a rác táborba akartak irni, hogy a csurogha rácok mi hamarabb jöjjenek, mert néhány

nap mulva késő lesz. A 3 és 4-dik század három vad róczot fogott el, kik őreinkre a kukoricza közüllöttek stb.

Aug. 12-dikén jöttünk el t. Becséről Ó-becsére. Bechtold vezér azon nyilváníása következtében, miszerint bennünket oldala mellett akar a csatában használni, miért a derék vezért hatalmasan megéljeneztek. Ó-Becsén mindenféle ismerősökre akadunk; a katonaság nagy részében jó testvéries szellem uralkodik. Ma a vendéglőben a derék Lenberg kapitányt köszöntöttük fel; mire a nem csak vitéz, de jeles szónok is, a honért lángoló szavakban válaszolt. Egyenkint a várost elhagyjuk s táborba szállunk, hol valódi örömmel halljuk az előőrök tüzelését, d. u. 2 óra városzerré riadót dobolunk.

Az előőrségre kirendelt huszárok jelenték, hogy a rácok földvár felől előre nyomul; doboltatott; 3 századunk azonnal talpon volt, s első jelent meg a táborhelyen, 2 század huszár és négy ágyu, a honvédnek egy csapata, csak hamar megjelentek.

A huszárok szerteszét egyenkint mentek kímélni; mi utánok, mellettünk az ágyuk, vagy fél mértföldre megállottunk s vártuk a jeladást, a rácok mint nyulak megfutottak, visszatértünk olly hiszemben, hogy nem soká ismét felriasztattunk. A rácok többnyire vesztesek voltak eddig, és mégis nyerek, közülök jutott két fontos erősség, Földvár és Szent-Tamás. Hadtervek jól kiszámított, minden darab föld, mit elfoglalnak, sánczá alakítatik. Miket köröslég mély gödrökkel ásnak körül, hogy a megrohanást akadályozzák.

Isten veletek, jövő levelem csatabirt viend hozzátok.

Szabó János,
hadm.

Bécs aug. 19-én 1848.

Tisztelt szerkeztő ur!

Remélem igénye lesz a „svarcz-gelb“-ek központjából ollykor néhány tudósító sort venni.

Ime mindjárt szolgálak néhányval:

Higye el tisztelt szerkeztő ur! bármilly rosszul hangozzék is a „svarcz-gelb“-féle nevezet, ha az ember tetőtől talpig becsületes magyar létebe bejárja az itteni köröket, s csak félfüllel figyelt mindazon okoskodásokra, mellyeket hazánk viszonyairól szönek fűznek, lehetlen epéje felforrásban meg nem sárgulnia, s az illy tökkel ütött eszmeszüleményeket teljes szívéből nem gyászolnia. Ez értelemben minden itt tartózkodó hazafiúlag érző magyar és több kevesebb svarcz-gelb-nek nevezhető!

Hegedült arról szent Dávid, ki a bécsieket capacitálni akarja, önzésük olly nagy, mikép csak anyagi érdekeik szempontjából tekintik a magyar státus mozgalmait. A kéjekhez szokott nép, minden eljárásunkban, városa központi jellemét féli, mellynek megszünte őt megfosztaná

a multságok ezer nemeitől. Kezét fogja nyujtani a slávnak a magyar ellen, ha ez által emlitettem félelmét eloszlatni reméli, vagy megfordítva cselekszik, ha majd így sikerülendni véli fővágját.

A magyart hálátlannak címezi. Auszriának, úgymond, nincs most semmi haszna Magyarországból. Ez a legszerencsétlenebb eszme, min átalakodottan szeret nyargalódnai. Ki a bécsieknek képes fejkéből ez eszmét kiverni, hogy hazánk soha, de soha, Austria provinciája nem volt, az, úgy hiszem, nagy dolgot visz végbe, s utat tör capacitálásukra; míg ez nem történik, mind hiába.

Az az átkozott statusadósság megrendítő gyökereiben irántunk rokonszenyüket. S milly álkoskodásokra vetemülnek annak bebizonyítására, hogy részünkről csakugyan fenforog kétségbe nem vonható kötelezettség annak egy részét elvállalni. Példakép következő közlök. A „Presse“ utóbbi számai egyikében azon eszme állítatik, miszerint az auszriai adósság hitelalapja átkalnos, az az, a birodalom öszves status-jószágaira van alapítva, tehát Magyarországra is. Ennek kapcsán folytatja, valamint a többi tartományok, úgy honunk is tartozik arról kezeskedni, s szükség esetében törlesztéséhez a reá aránylag hártott illetékekkel járulni. Meg nem gondolá azonban a sárgaképu s feketeajkú néma, hogy ez állítás csak akkor volna igaz, ha a status-adósságnak általános hitelalapul szolgáló állami jószágok egy köztestet képeznének, különben nem. Magyarhon kamarai jószágai pedig külön érték-alapot képeznek. A boldogemlékezett magyar udvari kamara csak a királynak volt alárendelve, mint ez törvényeink (jelesül az 1715: 18, 1723: 16, 1741: 14.) világosan tanúsítják, a közönséges udvari kamarával csak folytonos érintkezésben lévén. Bnnélfogva a miat Magyarhon kamarai jószágai, a birodalom többi tartományaiéitól különböző voltak miatt, különböző kezelést szükségelttek, úgy megfordítva, azoknak különböző kezeltetéséből külön voltak következtethető. Ha tehát az auszriai kormány adósságokat tett, ezeknek általános hitelalapul csak a hatósága alatt levő auszriai kamarai jószágok szolgálhattak. A kereskedésből eredő terhek ennélfogva hasonlólag csak ezekre háromolhatnak.

Azonban számlát csépelne az ember ha illyesmiről akarná a bécsieket jelenleg meggyőzni.

Ismerek valamely fiatal fickót, ki szeret vitatkozni, de nem türheti állításai felforgatását; valahányszor ellenfelének sikerül, őt érvei alaptalansága miatt szorongattatásba hoznia, bedugja fülét, s nem hallgat többé szavaira.

Illyenek most irányunkban a bécsiek is.

Azonban mára elég: máskor többet ha tisztelt szerkeztő ur! szivesen fogadja e keveset.

Isten önnel.

Ödön Találdki.

